

politieke portretten

● DOOR KEES ANDRIESSE

Wij leven snel tegenwoordig, en het gehaaste, jachtige bestaan tempo van thans dringt door tot op plaatsen, die nog voor kort toonbeelden van kalmte en beheerste rust waren. Waar zijn zij gebleven, de kanselarijen met hun ministers van buitenlandse zaken, die met waardigheid van en naar hun departement schreden, een gewichtig uitziende map onder de arm geklemd, in hun soliede, zwarte costumes het levend geworden woord „La politique extérieure c'est moi!”

In een doodgewoon colbertje vliegen ze in een taxi door de straten, een veelgebruikte actetas vervangt de eens zo indrukwekkende map, en ze voelen zich thuis in de spoorwegverbindingen gelijk een geroutineerde handelsreiziger.

Ook hier tempo, tempo! Als eeuwige rustelozen zwerven ze over de aardbol, Moskou, Warschau, Genève, Rome, Londen; dan hier, dan daar. En zoekt gij den Fransen minister van buitenlandse zaken, overal elders hebt gij meer kans hem te treffen dan aan de Quai d'Orsay.

Doch na veel vragen en dagen lang wachten, na driftige telefoongesprekken en urenlang antichambren zag ik mijn moeite beloond.

Pierre Laval. In zijn werkkamer, stemmig met gobelins behangen, tussen het zware meubilair, dat sinds de oorlog de ministers hier omringd heeft, zit hij losjes achterovergeleund in zijn stoel, de brede handen met de vierkante vingertoppen trommelen op de stoelleuning, en tussen zijn lippen hangt de onvermijdelijke sigaret, die hem zelden verlaat, en die hem in zijn werk stimuleert. En via deze gemeenschappelijke hobby is het gesprek weldra in gang. Twee en vijftig jaar is deze minister oud, en in deze jaren heeft Laval zijn land op velerlei wijze gediend. Als jong advocaat begaf hij zich reeds in de politiek, vurig strijder voor de S.F.I.O. Doch in 1924 brak hij met zijn partij, met wier inzichten hij zich steeds minder kon verenigen. Kort daarop werd hij op een verantwoordelijke post bij het ministerie

van buitenlandse zaken geplaatst, werd een jaar later minister van justitie, in 1930 kreeg hij de portefeuille van publieke werken, totdat hij in 1931 minister-president werd tot Januari 1932. Twee jaar later nam hij weer deel aan de regering als minister van koloniën, en — na de aanslag te Marseille — weer als minister van buitenlandse zaken, welke portefeuille hij ook thans als minister-president nog waarneemt.

„Nauwe onderlinge samenwerking in Europa, dat is thans het criterium van alle buitenlandse politiek. Voeling houden met alle regeringen, die de vrede in ons werelddeel wensen te verdedigen. De afgelopen jaren waren funest voor de wereld. Wantrouwen, tekorten en steeds meer geldverslindende bewapeningen vormen geen geschikt décor voor vreedzame samenwerking. Frankrijk staat — behoef ik u dat eigenlijk nog te zeggen? — de traditie getrouw op de bres voor vrede en Volkenbond. Omdat zij voor het bestaan van de mensheid noodzakelijk zijn.”

Weer wordt een sigaret opgestoken uit de fraai geciseleerde doos op het bureau. Het vlammetje van de lucifer werpt even grillige schaduwen op het gezicht met de donkere wallen onder de ogen, de rimpels van zijn gelaat worden voor een moment onbarmhartig zichtbaar. Veel slaap heeft de minister gedurende de laatste weken niet gehad!

Wij roken enige minuten zwijgend. Daarna breng ik de Engels-Franse verstandhouding ten berde. Maar de minister is voorzichtig in zijn uitlatingen daarover. Hij wikt, hij rimpelt zijn voorhoofd. Zijn sigaret gaat er bij uit, zó lang duurt het eer hij met zijn antwoord gereed is.

„U zult het me wel ten goede willen houden, wanneer ik kort ben over dit onderwerp. Monsieur Eden en ik zijn het persoonlijk in zeer vele zaken eens, ik beschouw hem als een der verstandigste diplomaten van Europa. Ook onze regeringen zijn van elkaars zienswijze volledig op de hoogte. Veel heb-

ben wij ook te danken aan de conferentie van Stresa, die het onderlinge begripen vergemakkelijkt heeft, en die wellicht in de toekomst nog van groot nut zal kunnen zijn. En in ieder geval ben ik er van overtuigd, dat wij op critieke momenten steeds op de volledige steun van Groot-Brittannië zullen kunnen rekenen."

De feiten hebben kort nadien wel bewezen dat Laval's voorzichtigheid niet ongegrond was!

De drie kwartier voor het onderhoud toegestaan, lopen ten einde. Nog snel een allerlaatste vraag: „De Duitse herbewapening?"

„Kijkt u eens naar buiten," adviseert de minister. De hemel, die reeds de ganse dag bewolkt was, is nu dreigend zwart. Enkele regendruppels spetteren tegen de ruiten....

„Voorlopig krijgen we nog geen onweer," zegt Laval, en hij glimlacht. Maar er is geen vrolijkheid in die lach. Een beetje zelfspot komt er in tot uiting, en veel bitterheid.

Dan zucht hij. Een korte zucht maar, en dan wordt een nieuwe sigaret opgestoken.

„Toch hebben we recht op mooi weer," zegt hij, als hij me de hand tot afscheid reikt. „Maar soms is men geneigd de hoop op te geven...."

Laval. Franse esprit, Franse hoffelijkheid. Altijd onderhoudend, nooit terneergeslagen. Hij kent de regelen van het moeilijke diplomatieke spel, en weet er naar te handelen. En toch verwaarloost hij ze soms grovelijk, en blijft dan op zijn stuk staan, als ware hij geen diplomaat, doch een particulier, die de dingen kan zeggen zoals ze zijn. De deelnemers aan de laatste Volkenbondszitting zullen zich nog wel met een rilling van afgrijzen een luidruchtige scène herinneren.

Al met al: Laval is een man met karakter, de aangewezen persoonlijkheid om Frankrijk in deze woelige tijden te leiden. Dergelijke mensen zijn zeldzaam, te zeldzaam! (Alle rechten voorbehouden.)

• hier port men!

In de stad Houston in Texas is een gasthuis voor vogels. Soms is het nodig, operatief in te grijpen, maar dan wordt eerst een verdovingsmiddel toegediend. We willen er geen kwaad van zeggen, als.... er voldoende hulp is voor mensen. Misschien denkt men in Houston, dat de vogels voor de mensen moeten gaan.

Een Japanner wil een huis bouwen, dat de gehele bevolking der aarde kan bevatten. Het huis is 312 meter hoog, 13 K.M. lang en even breed. Het bevat 102 verdiepingen, 2900 trappen en 1.500.10000 kamers, verlicht door 2.300.000.000 ramen, plus 60 K.M. loopgangen.

Wij denken zo, dat er van zo'n huis niets kan komen, want de mensen zijn 't niet altijd helemaal met elkaar eens op dit ondermaanse. En een huis dat tegen zichzelf verdeeld is.....

In Italië mogen dit jaar bij de oogst geen landbouwmachines gebruikt worden. Alles moet met de zeis gebeuren. Oock de andere landbouwwerkzaamheden zullen met de hand moeten geschieden.

215 Dat alles is natuurlijk zo bepaald

met het oog op de werkeloosheid. En zo gaan we zachtjes aan naar de oude tijd. Wij hebben het zo langzamerhand wel ver gebracht.

In Engeland zijn tachtig procent van de radiotoestellen gekocht volgens het afbetalingssysteem. Een gemakkelijke manier... om arm te worden. Want eerst lijkt het wel mooi, als je alles gratis in huis kunt krijgen, maar 't hinkende paard komt achteraan. En we denken zo, dat er wel eens mensen bij de radio-muziek zullen zitten schreien.

Wie de dikste baby wil zien, moet naar Engeland gaan. In Lowenstoff leeft Leslie Bowles, de zoon van een visser. Het ventje is drie jaar oud en weegt 51 kg. Dat is wat in onze tijd. Hij treft het niet met de crisis.

In Uruguay heeft men een belasting ingevoerd op openbare dronkenschap. Wie zich daaraan schuldig maakt moet 15 procent van het normale inkomen betalen. Dronkenschap maakt arm, dat is zeker. Niet alleen door zo'n hoge belasting.

In Frankrijk moeten ze gramfoonplaten hebben, die een half uur lang spelen. Wij kennen ook gramfoonplaten, die we met 5 min. al meer dan moe zijn.

Blijkens mededeling van den amsterdamsen commissaris van politie worden er in onze landshoofdstad ± 10.000 fietsen per jaar, dat is 1 per 50 minuten, gestolen.

De bevolking van ons vaderland bedroeg op 31 December 1934 8.391.996 mensen. Hiervan werden er 24.374 in 43 krankzinnigengestichten verpleegd. Hoewel het aantal krankzinnigen per jaar wel toeneemt, is het promillage slechts weinig hoger dan vorige jaren, daar de bevolking ook per jaar stijgt. De verplegingskosten per krankzinnige per jaar bedragen ± f 750,—.

De germanen zijn het laatst naar bed gegaan! D. w. z. toen andere volken reeds lang voor hun veren kussens speciale stellingen, „ledikanten", hadden vervaardigd, spreidden de germanen hun kussens nog op de grond.

De dikte der draadjes in een gloeilampje varieert van 5 tot 13 duizendste millimeter!

